

Arrest

nr. 120 160 van 6 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 december 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 12 december 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt evenzeer op 12 december 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de wet betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)”* en van de beginselen en principes van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, *“redelijkheid”* en *“proportionaliteit”*.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 23 december 2013 het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 29 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet van 29 juli 1991” wordt niet aangetoond.

Aangaande het verblijf van de verzoekende partij in België gedurende 9 jaar, Het feit dat zij hier het centrum van haar belangen heeft, de taal spreekt, hier een grote vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en dat zij zich hier volledig geïntegreerd voelt en haar land van herkomst sedert 9 jaar niet meer gezien heeft, dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 8 van het EVRM behandeld heeft. Daarenboven werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat “betrokkene haalt aan dat zijn centrum van belangen in België ligt. Betrokkene toont dit echter niet aan, noch toont hij waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk is de aanvraag in te dienen via de gewone procedure.” Deze motivering wordt door de verzoekende partij helemaal niet weerlegd. Zij beperkt zich tot het herhalen van een aantal elementen. Met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij de taal spreekt, een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft, wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat deze elementen behoren tot het onderzoek naar de gegrondheidsfase van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het is verder niet kennelijk onredelijk te stellen dat een goede integratie geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). Daarenboven heeft de verzoekende partij deze elementen zelf in haar aanvraag als elementen ten gronde gekwalificeerd.

Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hier beperkt tot een theoretische verwijzing.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen

komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 23 december 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij absoluut niet kan terugkeren naar Marokko. Daarenboven blijkt door het inreisverbod van 3 jaar een duidelijke schending van artikel 8 van het EVRM, gezien het samenzijn met haar familie volledig onmogelijk wordt gemaakt en zij in de illegaliteit wordt geduwd.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Wat betreft de tweede bestreden beslissing

2.4.1 Ambtshalve stelt de Raad vooreerst de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618 en RvS 8 januari 2007, nr. 166 392).

2.4.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van haar enig middel beperkt tot de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, en nalaat uiteen te zetten op welke manier de door haar aangehaalde rechtsregels en -beginselen door de tweede bestreden beslissing geschonden worden.

Bij verwijzing naar de beschikking van 23 december 2013, zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest, vangt de verzoekende partij aan met de stelling dat zij absoluut niet kan terugkeren naar Marokko. Al dan niet specifiek met betrekking tot de vaststelling in de beschikking dat tegen de tweede

bestreden beslissing geen middelen werden aangevoerd, vervolgt de verzoekende partij dat, daarenboven, door het inreisverbod van 3 jaar een duidelijke schending van artikel 8 van het EVRM blijkt en het samenzijn met haar familie volledig onmogelijk wordt gemaakt en zij in de illegaliteit wordt geduwd.

2.4.3 Waar de verzoekende partij stelt als zou haar een inreisverbod zijn gegeven van drie jaar, het samenzijn met haar familie dienvolgens onmogelijk wordt gemaakt en zij in de illegaliteit wordt geduwd, dient opgemerkt dat haar betoog feitelijke grondslag mist. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd ten aanzien van de verzoekende partij zowel op 9 maart 2012 als op 29 oktober 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen, doch geen van deze bevelen om het grondgebied te verlaten omvat een inreisverbod. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat het anders zou zijn. Er bestaat aldus geen aanleiding, noch grond, te stellen dat het samenzijn met haar familie volledig onmogelijk wordt gemaakt, zodat de verzoekende partij dit argument *in casu* niet met nuttig gevolg kan aanvoeren. Waar zij voorhoudt in de illegaliteit te zullen worden geduwd, betreft dit slechts een hypothetisch, onrechtstreeks belang. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken. De Raad attendeert er hierbij op dat in voormelde beschikking van 23 december 2013 reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen middelen aanvoert tegen voornoemde tweede bestreden beslissing en het beroep, in zoverre zij voornoemd bevel aanvecht, onontvankelijk is. Overigens wordt benadrukt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4.4 Vervolgens dient erop gewezen dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat er een duidelijke schending van artikel 8 van het EVRM blijkt, kan slechts worden vastgesteld dat zij voor het eerst ter terechtzitting duidt op deze bepaling en zodoende een nieuw middel ontwikkelt. Er dient op gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In dit kader wordt opgemerkt dat de verzoekende partij dit nieuwe middel niet in haar verzoek tot horen heeft opgeworpen maar dit slechts ter terechtzitting van 11 februari 2014 naar voren heeft gebracht. Vervolgens wordt opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift, of in tweede instantie in haar verzoek tot horen. Het ter terechtzitting van 11 februari 2014 nieuw ontwikkelde middel, dan wel de nieuwe argumentatie, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

Uit het geheel van het voorgaande volgt dat het beroep tot nietigverklaring, in de mate waarin het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, derhalve niet ontvankelijk is.

2.5 Wat betreft de eerste bestreden beslissing

2.5.1 De Raad wijst erop dat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting geen afbreuk kan doen aan de voorafgaande vaststellingen. Waar de verzoekende partij stelt dat het haar absoluut

onmogelijk is naar haar land van herkomst Marokko terug te keren, zonder verdere duiding, kan slechts worden vastgesteld dat zij deze blote bewering niet staakt met concrete elementen. Zij maakt op deze manier niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Daarnaast wordt er nog op gewezen dat de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, zijnde de eerste bestreden beslissing, geen bevelscomponent omvat, dan wel een verwijderingsmaatregel behelst. Er kan worden verwezen naar wat werd uiteengezet *sub* punt 2.4 van dit arrest.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de eerste bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om aan te tonen dat zij beschikt over het vereiste belang te dezen om tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

2.6 Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 12 november 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de schending van “de wet betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)” en van de beginselen en principes van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, “redelijkheid” en “proportionaliteit”, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET